

[Helge Sander]

Men hvad bliver så effekten af det lovforslag, som arbejdsministeren er blevet tvunget til at fremsætte i dag? Den bliver i hvert fald, at de virksomheder, som er i krise, og som må forudse, at det er nødvendigt at skride til lukning, hele 3 måneder – i hvert fald 77 dage – før en eventuel lukning skal meddele dette til virksomhedens medarbejdere. Det er altså en meget stærk fremrykning af det tidspunkt, hvor en meget stor kreds får kendskab til, at der er problemer i en virksomhed. Efter vores overbevisning er det helt sikkert, at en sådan tvang vil medvirke til, at det vil blive næsten umuligt at redde virksomheden gennem rekonstruktion eller salg til anden side.

I aviserne har jeg i de seneste dage kunnet læse hr. Bakholt's partikollega fru Jytte Andersen give udtryk for, at man vil udvide forslaget, hvilket hr. Bakholt også understregede i sit indlæg, og det vil gøre det endnu mere skadefyldt og uoverskueligt.

Dansk erhvervsliv er karakteriseret af mange små og mellemstore virksomheder, der i et stigende omfang er blevet i stand til at få udenlandske ordrer, og det er ret så afgørende, både når vi taler om beskæftigelse og betalingsbalance, men for at virksomhederne kan tage del i de nogle gange meget vanskelige konkurrenceforhold, er det nødvendigt, at man har den fleksibilitet på det danske arbejdsmarked, som vi hidtil har haft og som helt klart har været en stor fordel. Med denne udvidelse er der ikke tvivl om, at en række virksomheder vil undlade at satse på disse, kan man sige, midlertidige foranstaltninger, som kan medføre, at man kan klare nogle ordrer, der har en begrænset udstrækning. Med andre ord: I stedet for, at vi her forsøger at hjælpe de arbejdssøgende, er vi bange for, at det ender med, at der slet ikke bliver mulighed for at få noget job.

Jeg bemærkede, at hr. Bakholt koncentrerede sig meget om, hvordan arbejdsmarkedsmyndighederne kunne klare sagerne i forbindelse med disse problemer, som vi alle er enige om er meget kedelige. Jeg vil sige til hr. Bakholt, at det, vi forsøger at koncentrere os om, er virksomhedernes og medarbejdernes problemer og ikke så meget, hvordan arbejdsmarkedsmyndighederne skal håndtere dem.

Endelig vil jeg gerne til slut nævne en helt anden side, som jeg synes nok er værd at tage med i debatten, når det er SF og Socialdemo-

kratiet, der er med til at bringe denne sag på dagsordenen, og det er, at man her gør et indgreb i de gældende overenskomsters bestemmelser om opsigelsesvarsler. Jeg vil ikke lægge skjul på, at i Venstre er vi generelt meget tilbageholdende på dette punkt, og jeg erindrer også fra tidligere debatter i Tinget, at de to nævnte partier har haft samme holdning. Jeg synes faktisk, at man her, meget kort tid før vi skal i gang med overenskomstforhandlingerne, skylder os en forklaring på, hvorfor man ønsker at gribe ind i dette ikke uvæsentlige forhold, specielt i den meget vanskelige tid, som vi befinder os i just nu.

(Kort bemærkning).

Bakholt (S):

Til de to indlæg, der har været fra regeringspartiernes side, vil jeg godt sige, at vi selvfølgelig kender dagsordenen, men at det, der er problemet, er, at arbejdsministeren ikke har taget hensyn til den debat, der gik forud for vedtagelsen af dagsordenen, og har stirret sig blind på et ganske bestemt ord i dagsordenen. Hvis arbejdsministeren havde været i tvivl, kunne han godt have taget kontakt med de partier, der fremsatte dagsordensforslaget, for at høre dem, hvad det egentlig var, man mente med et sådant dagsordensforslag.

Det er da rigtigt, at der er flere sider af denne sag, f.eks. virksomhedssiden, men det er ikke meningen, at det skal være et forslag, der tager hensyn til, hvordan man redder en virksomhed. Der er så sandelig også en anden side, og det er de ansatte, og det, det drejer sig om, er at give de ansatte en rimelig mulighed for den omstilling, de bliver udsat for, og give dem uddannelsesmuligheder og tid til at finde noget nyt arbejde.

Jeg har svært ved at forstå snakken om, at det bare vil betyde øget ledighed, når vi ved, at der er lande, der har betydelig skrappe regler på området, end Danmark har, og der er mig bekendt ikke større ledighed i de lande, end der er i Danmark, så derfor forholder snakken sig ikke rigtig til det virkelige liv.

Men det betyder selvfølgelig, at virksomhederne må planlægge noget bedre, og det synes jeg ikke er nogen skade til, tværtimod ville det være gavnligt, hvis det blev tilfældet.

Lilli Gyldenkilde (SF):